

RIK RENCKENS

Pasen wie gelooft daar nog in?

Vooraf jongeren zeggen het heel duidelijk:
"Jezus was een bijzondere mens.
Zijn waarden volg ik graag na.
Maar in de verhalen van zijn verrijzenis en zo, geloof ik niet.
Dat zijn maar sprookjes."
Ouderen drukken het dikwijls anders uit:
"Leven na de dood? Nee, dat denk ik niet."

Pasen is een feest dat geloof vraagt:
leven na de dood kan je niet bewijzen,
maar dat er geen is, kan je evenmin zwart op wit aantonen.
Met Kerstmis worden mensen geraakt
door de geboorte van een kind in een stal.
Met Pasen klinken er alleluja's,
maar er is een begrijpelijke aarzeling om mee te zingen
als dat paasgebeuren voor jou erg twijfelachtig is.

De evangelisten zwijgen over Pasen zelf:
Jezus die uit het graf komt en oprijst naar de Vader.
Als men het zo zou beschrijven, dan zou het een sprookje zijn.
De evangelisten vertellen wel
over een Jezus die zij terugzien na zijn dood.
Tegelijk vertellen ze over zijn verder leven bij de Vader.
En over de paaskracht die Hij hen geeft
om na zijn dood het leven anders op te nemen.

Die paaskracht, verlangen velen er niet naar?
Je maakt het mee dat je op het nippertje ontsnapt
aan een ramp of een terreuraanval.
"Waarom leef ik nog? Waaraan heb ik het verdiend?"
komt dan dikwijls als vraag op.
En dan zeg je misschien: "Nu wil ik leven, nog meer dan vroeger.
Ik heb extra tijd gekregen, maar ook extra levensopdracht".
Dat is nieuw en anders leven, na de confrontatie met de dood.

Paaskracht, heeft onze tijd er geen nood aan?
Als ik lees dat meer dan de helft van de studenten
vier tot acht weken onder de vakantie werkt, om euro's te verdienen,
en dat er nog meer zijn die dat elke week enkele uren doen,
denk je dan niet: "Arme jongeren, aan wie zoveel vrije tijd wordt
afgenomen?"
Is de rijkdom van ons land dan zo aantrekkelijk,
dat wij de vrije tijd van jongeren de dood injagen?

Paaskracht ... ik zou het onze maatschappij toewensen.
Dat zij uit menige dood opstaat.
Of geloof je daar niet meer in?